

Wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 22 grudnia 2015 r.

IV Ka 882/15

Przewodniczący: Sędzia SO Adam Pietrzak.

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2015 r. sprawy k.c. syna M. i B. z domu O. (...) r. w N. z art. 178a § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 190 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 12 października 2015 r. sygnatura akt II K 311/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. D. z Kancelarii Adwokackiej w K. 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 października 2015 r. (sygn. akt II K 311/13) Sąd Rejonowy w Kłodzku po rozpoznaniu sprawy k.c. oskarżonego o to, że:

I. w okresie od czerwca 2012 r. do dnia 8 czerwca 2013 r. w N., woj. (...), uporczywie nękał A. R. w ten sposób, że nachodził ją o różnych porach dnia, wielokrotnie telefonował oraz wysyłał wiadomości sms, a nadto podczas tego wypowiadał wobec A. R. groźby pozbawienia życia i uszkodzenia ciała, które to groźby wzbudziły u niej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione.

to jest czynu z art. 190a § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

II. w okresie od grudnia 2012 r. do dnia 17 maja 2013 r. w N., woj. (...), uporczywie nękał J. P. w ten sposób, że wielokrotnie telefonował oraz wysyłał wiadomości sms, a nadto podczas tego wypowiadał wobec J. P. groźby pozbawienia życia i uszkodzenia ciała, które to groźby wzbudziły u niej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione.

to jest czynu z art. 190a § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. k.c. uznał za winnego tego, że w okresie od grudnia 2012 r. do dnia 8 czerwca 2013 r. w N., woj. (...), uporczywie nękał A. R. w ten sposób, że nachodził ją o różnych porach dnia i znieważał słowami wulgarnymi, wielokrotnie telefonował oraz wysyłał wiadomości sms, a nadto podczas tego wypowiadał wobec A. R. groźby pozbawienia życia i uszkodzenia ciała, które to groźby wzbudziły u niej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, oraz uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, to jest przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. k.c. uniewinnił od czynu II opisanego w części wstępnej wyroku, wydatki w tej części zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

III. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. W. kwotę 1239,84 zł tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

IV. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, wydatki w sprawie zaliczając na rachunek tegoż Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżyła obrońca oskarżonego na podstawie art. 444 § 1 k.p.k.:

- w zakresie punktu I części dyspozytywnej orzeczenia w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze,

- w zakresie punktów II i III części dyspozytywnej orzeczenia w całości.

Na podstawie art. 438 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

W odniesieniu do punktu I części dyspozytywnej wyroku:

- rażąca surowość wymierzonej oskarżonemu kary W odniesieniu do punktów II i III części dyspozytywnej wyroku:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony k.c. dopuścił się zarzucanych mu czynów wyczerpujących ustawowe znamiona przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. oraz art. 157 § 2 k.k. podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie stanowi podstawy do takiego rozstrzygnięcia;

2. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez ustalenie stanu faktycznego dotyczącego zdarzenia z dnia 30.12.2011 r. w wyniku którego zarzucono oskarżonemu czyn z art. 157 § 2 k.k. sprzecznie z przeprowadzonymi dowodami z zeznań świadków E. K. i M. P. oraz opinii uzupełniającej biegłego sądowego M. B., które dowodzą okoliczności przeciwnych tezie oskarżenia;

- art. 7 k.p.k. oraz 5 § 1 k.p.k. poprzez nieobiektywną i jednostronną ocenę dowodów oraz nieuwzględnienie przy ocenie dowodów okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego;

- art. 624 § 1 k.p.k. poprzez częściowe obciążenie oskarżonego kosztami sądowymi w sytuacji gdy, nie jest on w stanie ponieść ich w ogóle, a ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów.

Podnosząc powyższe zarzuty na zasadzie art. 437 § 2 k.p.k. skarżąca wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Kłodzku, ewentualnie o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I poprzez wymierzenie oskarżonemu łącznej kary ograniczenia wolności polegającej na obowiązku pozostawania w miejscu stałego pobytu lub w innym wyznaczonym miejscu z zastosowaniem systemu dozoru elektronicznego;

- zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie II i III poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynów z art. 190a § 1 k.k. oraz art. 157 § 2 k.k.;

- zwolnienie oskarżonego z kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem w I i II instancji w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowodowy, prawidłowo go ocenił, a wyprowadzone wnioski przekonująco uzasadnił.

Ocena materiału dowodowego zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Obszerny wywód, w którym sąd rejonowy poddał zgromadzone dowody ocenie pod kątem ich wiarygodności (str.2-4 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k.211 v.-212 v. akt sądowych) czyni zadość wspomnianym zasadom i wskazaniom.

Wnioski, do których doszedł tenże sąd mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności.

Brak jest w szczególności podstaw do kwestionowania wiarygodności konsekwentnych, logicznych zeznań pokrzywdzonej A. R. pozostających w wyraźnym związku z relacjami świadków E. K. i M. P.

Podobnie odnieść się należy do dokonanej przez sąd rejonowy oceny zeznań świadka S. C. (uznanie za wiarygodne relacji z postępowania przygotowawczego i pierwszego przesłuchania w toku rozprawy głównej, odmowa przyznania waloru wiarygodności późniejszym relacjom) oraz J. P. (uznanie za wiarygodne zeznań z postępowania przygotowawczego, w przeciwieństwie do zeznań z rozprawy głównej).

Ocena sądu rejonowego w tym zakresie spełnia ustawowe kryteria o których mowa na wstępie i nie można jej postawić zarzutu dowolności.

Fakt, że pojedyncze, cytowane w apelacji wiadomości sms kierowane przez oskarżonego do pokrzywdzonej nie zawierały gróźb w żadnym wypadku nie podważa ustaleń sądu I instancji odnośnie gróźb kierowanych w formie ustnych wypowiedzi pod adresem A. R.

Wbrew zarzutowi skarżącej z relacji E. K. wynika, że "... w dniu 30 grudnia 2011 córka została przez byłego konkubenta pobita (... / będąc w mieszkaniu słyszałam krzyki córki gdy wyrzałam przez okno zobaczyłam, jak C. szarpie się z córką, która chciała wejść do klatki schodowej a on jej nie pozwalał na to /... / słyszałam jak córka wzywa pomocy)... / córka miała obrażenia w postaci sińców na twarzy i szyi... " (k.16-17 akt II K 317/13) M. P. zaś, że jakkolwiek "... nic nie było widać z mojego okna... ", to jednak słyszała krzyki, (k.78 v. in fine - k. 79 akt sądowych), co wiąże się w logiczną całość z zeznaniami pokrzywdzonej A. R."... złapał mnie po klatkę, kopał mnie, bił w takiej wnęce... " (k.76 v. akt sądowych) oraz opinia lekarza biegłego sądowego "... A. R. w wyniku opisanego zdarzenia doznała podbiegnięcia krwawego oka lewego, zadrapania naskórka nadgarstka ręki lewej... " (k. 61 akt II K 911/13), podobnie k.96-97 akt sądowych).

W sytuacji gdy do zdarzenia doszło zimą, co wiąże się z noszeniem odpowiednio grubych ubrań logicznym jest, że bicie i kopanie pokrzywdzonej po całym ciele mogło nie spowodować obrażeń na większych powierzchniach jej ciała wobec amortyzacji ciosów przez tkaninę ubrań.

Podsumowując stwierdzić należy, iż zarzuty apelacji sprowadzają się de facto do polemiki z ustaleniami sądu I instancji nie zawierają argumentów mogących skutecznie podważyć trafności toku rozumowania przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonemu czynów nie budzi zastrzeżeń.

W świetle okoliczności sprawy i dyrektyw art. 53 k.k. brak jest podstaw do uznania kar wymierzonych oskarżonemu za poszczególne czyny jak i omawianej kary łącznej za rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k. - sąd odwoławczy w

pełni przychyła się do omówionych w końcowej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku przesłanek, które sąd I instancji miał na względzie przy wymiarze kary (str. 4-5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k.212 v.-213 akt sądowych).

Brak jest również w ocenie sądu odwoławczego podstaw do kwestionowania orzeczenia o częściowym zasądzeniu od oskarżonego kosztów sądowych przy uwzględnieniu relatywnie krótkiego okresu orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz jego sytuacji materialnej i rodzinnej.

Mając na względzie powyższe sąd okręgowy orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach oparte jest na przepisie art. 624 § 1 k.p.k. (z uwagi na wspomniane wyżej orzeczoną karę izolacyjną i orzeczenie sądu I instancji o częściowym zasądzeniu kosztów sądowych).